

רע"פ 982/24 - עוזרי סלמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 982/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: עוזרי סלמן (שלמה)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
תל אביב-יפו (כבוד השופט א' האוזמן) מיום
9.1.2024 ב-עפ"ת 006075-12-23

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

- לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטת ש' זמיר) בעפ"ת 6075-12-23 מיום 10.12.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבת ים (כבוד השופט א' האוזמן) בהמ"ש 7899-09-23 מיום 11.10.2023.
- ביום 17.07.2023 נרשמה למבקש הודעת תשלום קנס, בפניו, בגין כך שאחז או השתמש בטלפון בעת שנהג ברכב, וזאת בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בתגובת המבקש בעת קבלת הודעת הקנס, צוין כך: "מצטער דיברתי עם הבת שלי כי עברתי ניתוח מעיים".
- ביום 23.07.2023 שולם הקנס, וביום 26.09.2023 הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשה זו נטען, כי תשלום הקנס בוצע על-ידי מזכירתו של המבקש "מתוך הרגל ומבלי שידעה על כוונתו של המבקש להישפט". המבקש הוסיף כי בהודעת הקנס שנמסרה לו נפלו "כשלים ראייתיים רבים", וכי הרשעתו "תגרום לו לעוול ולעיוות דין משמעותי".
- בית משפט השלום דחה את בקשת המבקש. נקבע, כי לא ניתן טעם מספק להגשת הבקשה להישפט באיחור, שהלוא המבקש ידע על קיומה של הודעת הקנס מעת שזו נמסרה לו; וכי בנסיבות העניין, אף לא ייגרם למבקש

עמוד 1

עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו להישפט באיחור.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה. בית המשפט המחוזי הפנה לתגובת המבקש בעת קבלת הודעת תשלום הקנס, וקבע כי יש לראות בה "הודאה מלאה בעבירה המיוחסת לו", כך שלא מתקיים כל חשש לעיוות דין.
6. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, והגיש את הבקשה שלפניי, במסגרתה הוא שב על טענותיו בפני הערכאות קמא. לטענת המבקש, אם לא תינתן לו האפשרות להישפט באיחור, ייגרם לו עיוות דין.
7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות.
8. אמנם, ככלל, כאשר עולה טענה מצד נאשם כי אדם אחר שילם את הקנס שלא על דעתו, סבורני כי יש מקום להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט שהוגשה בתוך 90 ימים מעת קבלת הודעת תשלום הקנס (בהתאם לסעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ)). שהרי, קשה לראות בתשלום שנעשה שלא על דעת הנאשם, ככזה שממלא את דרישת סעיף 229(ח) לחסד"פ. דומה כי זוהי אף הגישה הנהוגה בערכאות הדיוניות, כפי שעולה מהפסיקה שאליה הפנה המבקש.
9. עם זאת, בענייננו, לנוכח תגובת המבקש שצוטטה לעיל, אשר ניתנה בזמן אמת להודעת תשלום הקנס שנמסרה לו, איני סבור כי הותרת הרשעתו על כנה תביא לעיוות דין בענייננו. בנסיבות אלה, לא קיימת עילה שיש בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור 'בגלגול שלישי' (וראו: רע"פ 641/19 מילר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (10.04.2019)).
10. הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשפ"ד (4.2.2024).

שׁוֹפֵט